

2. Zarzut drugi, oparty na naruszeniu obowiązku wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego.

— Zarzut drugi dzieli się na dziewiętnaście części, w ramach których skarżące podnoszą, że badanie przeprowadzone przez Komisję było niewystarczające i niekompletne oraz że Komisja wielokrotnie odstąpiła od stosowania swych wytycznych oraz komunikatów. Owe uchybienia stanowią spójny dowód tego, że w dniu wydania zaskarżonej decyzji Komisja nie była w stanie rozwiązać poważnych trudności stwierdzonych w niniejszej sprawie. W konsekwencji Komisja błędnie odmówiła ochrony praw proceduralnych, które skarżące wywodzą z art. 108 ust. 2 TFUE.

3. Zarzut trzeci, oparty na naruszeniu obowiązku przedstawienia uzasadnienia.

— W ramach ostatniego, trzeciego zarzutu skarżące podnoszą, że zaskarżona decyzja jest oparta na niewłaściwym uzasadnieniu. Skarżące wskazują, że Komisja nie sprawdziła, czy twierdzenia i uzasadnienie w zaskarżonej decyzji były precyzyjne na tyle, by pozwolić skarżącym na obronę ich praw, a Sądowi – na skorzystanie przez niego z uprawnień kontrolnych. Podnoszone błędy w rozumowaniu dotyczą oceny Komisji w odniesieniu do infrastruktury na zapleczu kraju, gwarancji państwowych, duńskich ulg podatkowych, duńskich pożyczek państwowych oraz wreszcie okoliczności, że wnioski Komisji co do zgodności z rynkiem wewnętrznym oraz uzasadnionych oczekiwań opierają się na określonym rozumowaniu.

Skarga wniesiona w dniu 6 lutego 2015 r. – Hippler/Komisja

(Sprawa T-72/15)

(2015/C 138/74)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Eberhard Hippler (Dorsten, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Richter)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— zakazanie stronie pozwanej, pod rygorem nałożenia za każde naruszenie grzywny w wysokości ustalonej według uznania Sądu, publicznego udostępniania bez zgody strony skarżącej należących do niej planów sieci „Bochum”, „Dortmund”, „Düsseldorf/Meerbusch”, „Duisburg” i „Essen”, tak jak zostało to uczynione pod następującymi adresami:

<http://dma.jrc.it/idas/lightrail/Dortmund.pdf>

<http://dma.jrc.it/idas/lightrail/Bochum.pdf>

<http://dma.jrc.it/idas/lightrail/Essen.pdf>

<http://dma.jrc.it/idas/lightrail/Duesseldorf.pdf> oraz

<http://dma.jrc.it/idas/lightrail/Duisburg.pdf>

— zasądzenie od strony pozwanej na rzecz strony skarżącej odszkodowania w wysokości 10 100 EUR;

— zasądzenie od strony pozwanej na rzecz strony skarżącej zwrotu kosztów adwokackich poniesionych w związku z postępowaniem poprzedzającym wniesienie skargi w wysokości 2 743,43 EUR;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania, w tym kosztami reprezentacji przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi naruszenie art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE⁽¹⁾, a także naruszenie § § 15 i 19 Urheberrechtsgesetz (ustawy o prawie autorskim) w związku z § 97 ust. 2 tej ustawy⁽²⁾.

Strona skarżąca utrzymuje, że plany sieci są chronione prawem autorskim jako prace o charakterze naukowym lub technicznym. W żadnym momencie strona skarżąca nie zezwoliła stronie pozwanej na podjęte czynności korzystania, a już z pewnością nie przeniosła na nią prawa do korzystania z tych utworów. Strona pozwana nie uzyskała też takiego prawa w sposób ważny od osoby trzeciej. Wykorzystując plany, strona pozwana udostępniła je publicznie lub podała je do publicznej wiadomości.

Ponadto strona skarżąca podnosi, że aby ocenić wyrządzoną jej szkodę majątkową, należy skorzystać z metody obliczania nawiązującej przez analogię do licencji. Stronie skarżącej przysługuje roszczenie o zapłatę kwoty odpowiadającej udzieleniu właściwej licencji. Licencje w wysokości 2 020 EUR za każdy z planów są uznawane za zwyczajowo przyjęte i odpowiednie zarówno na niemieckim rynku, jak i w orzecznictwie sądów niemieckich. W konsekwencji szkoda wraz z odsetkami wynosi 10 100 EUR.

Strona skarżąca twierdzi ponadto, że strona pozwana naraziła ją na krzywdę wynikającą z naruszenia jej wyłącznych praw autorskich i powinna uiścić zadośćuczynienie, a także zaprzestać spornych czynności korzystania.

Wreszcie strona skarżąca utrzymuje, że przed wniesieniem skargi w sposób uprawniony wystosowała do strony pozwanej za pośrednictwem adwokata upomnienie, z związku z czym ma prawo do uzyskania od strony pozwanej zwrotu wynikających stąd kosztów w wysokości 2 743,43 EUR.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167, s. 10).

⁽²⁾ Urheberrechtsgesetz z dnia 9 września 1965 r. (BGBl. I s. 1273), zmienionej ostatnio przez art. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 2014 r. (BGBl. I S. 1974).

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2015 r. – Aston Martin Lagonda/OHIM (Przedstawienie osłony chłodnicy umiejscowionej na przodzie pojazdu silnikowego)

(Sprawa T-86/15)

(2015/C 138/75)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aston Martin Lagonda Ltd (Gaydon, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: D. Farnsworth, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Wspólnotowy znak towarowy należący do kategorii „inne” przedstawiający osłonę chłodnicy umiejscowioną na przodzie pojazdu silnikowego – zgłoszenie nr 12 218 418

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 18 grudnia 2014 r. w sprawie R 1795/2014-2

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim podtrzymano w niej stanowisko eksperta, że zgłoszony znak towarowy był *prima facie* pozbawiony charakteru odróżniającego w stosunku do przedmiotowych towarów i usług;
- dopuszczenie publikacji zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 12 218 418; oraz
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.